

Diplomová práce

Václava Faistauerová: Pomoc člověku cestou psychoterapie a cestou modlitby za vnitřní uzdravení

Vedoucí práce: Ing. A. Opatrný, Th.D.

Posudek vedoucího práce:

Práce je na pomezí dvou až tří disciplin, tedy psychologie (psychoterapie), pastorální teologie a spirituální teologie. Tím je dána velká šance pro její hodnotnost, zároveň to ale znamená poměrně těžký úkol pro autorku.

Autorka si obsah práce rozumně a užitečně rozvrhla. V první části (kap.2) se zabývá psychologií a psychoterapií na základě vhodně vybrané odborné literatury. Je to z velké části text popisný, což je namístě. Rozličná doporučení psychoterapeutovi, která se vyskytují v podkapitole 2.3.1., nejsou právě vhodná. Mimo jiné není jasné, z jaké autority píše o tom, co by psychoterapeut měl a co by neměl dělat. V druhé části (kap. 3) pojednává o nemoci a uzdravení z hlediska biblického a z pohledu magistera. Je sice hezké, že se biblická část opírá o mnoho citací z Písma, měla by být ale víc vzata v úvahu výkladová biblická literatura (komentáře a slovníky – ne pouze a téměř výhradně Nový biblický slovník). Třetí část (kap. 4) se věnuje modlitbě za vnitřní uzdravení. Vychází z relevantní literatury, její výběr je ale přece jen trochu úzký, chybějí pohledy některých autorů, které jsou dostupné i v češtině (Mc Kenna, N. Baumert, ale také oficiální římský dokument o modlitbě za uzdravení).

Za problematickou považuji kapitolu 5 (Psychologie a víra), zejména pokud čerpá z práce Czechovy. Zdá se, že se se slibovaným tématem trochu mýjí.

V celé práci postrádám dobře vyjádřený často tradovaný a důležitý rozdíl při srovnání psychoterapie a víry, že totiž psychoterapie je v zásadě nedirektivní a co do morálních soudů (až na výjimky) neutrální. Rovněž nejsou jasně popsány vlastní obory a hranice psychoterapie a modlitby za vnitřní uzdravení, tedy srovnání, které vede k vymezení vlastních „polí“ obou činností.

V kapitole 6, která v nadpisu nese slovo „srovnání“, toto srovnání v dalším textu v podstatě není. Jsou tam jen nadpisem anotovaná pastorační doporučení. Na vlastní názor má autorka jistě právo, ale suverenita, s jakou podává věci snad žádané ale nevyzkoušené, je poněkud udivující (str. 63-64). Přitom nerozlišuje rozdíly v pastorační situaci města, malého města, vesnice, atd.

Závěrečná kapitola se autorce příliš nezdařila. Bylo by přece jen dobré, kdybychom se v ní dočetli, k čemu svým zkoumáním dospěla, než abychom četli stručné opakování toho, co je na předchozích stránkách. Je zajímavé, že dobrý závěr je spíš slabší stránkou většiny zde odevzdávaných prací.

Přes všechny výhrady cením odvahu autorky zpracovat obtížné téma. Práci považuji za odpovídající nárokům na magisterskou práci a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze dne 19.10.2006

.....
podpis vedoucího diplomové práce